

Sygn. akt IV P 3/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Karolina Nowicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 stycznia 2018 roku w Ś.

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko (...) Spółka z o.o. w Ś.

o zapłatę

I. powództwo oddała;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu;

III. przyznaje ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w(...)na rzecz adw. Ł. Z. kwotę (...) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

UZASADNIENIE

Powód M. K. w dniu 22 grudnia 2015 r. wniósł do tut. Sądu pozew skierowany przeciwko stronie pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś., w którym domagał się zasądzenia od strony pozwanej na jego rzecz renty z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 1500,00 zł miesięcznie, płatnej co miesiąc do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od chwili doręczenia wezwania do zapłaty wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od chwili doręczenia wezwania do zapłaty oraz kosztów procesu, a także nieobciążanie powoda ewentualnymi kosztami postępowania w przypadku oddalenia powództwa.

W uzasadnieniu pozwu, powód wskazał, że na podstawie umowy o pracę na czas określony świadczył pracę na rzecz strony pozwanej w okresie od 20 listopada 2013 r. do 11 kwietnia 2015 r. U powoda zaczęły pojawiać się objawy chorobowe, które mogły mieć związek z monotypią ruchów w trakcie wykonywanej pracy. Powód złożył formularz zgłoszenia podejrzenia choroby zawodowej do (...) w Ś.. W tym samym dniu, tj. 25 marca 2015 r. strona pozwana oświadczyła o rozwiązaniu umowy o pracę z dwutygodniowym terminem wypowiedzenia. W dniu 16 lipca 2015 r. (...) Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy we W. – Oddział w W. orzekł o rozpoznaniu u powoda choroby zawodowej. W dniu 05 sierpnia 2015 r. Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w Ś. stwierdził u powoda chorobę zawodową. Podczas pracy na stanowisku stolarza powód wykonywał monotypowe ruchy rąk i łokci. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił przyznania powodowi renty ze względu na ogólny stan zdrowia z powodu braku udokumentowania okresów składkowych, bądź nieskładkowych pomimo stwierdzenia u powoda częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy wskazał, że lekarz orzecznik w dniu 09 października 2015 r. orzekł o częściowej niezdolności do pracy, która nie pozostaje w związku z chorobą zawodową, w związku z tym stwierdzono brak prawa do renty. Powód odwołał się od decyzji organu rentowego z dnia 29 października 2015 r. Wysokość żądania to hipotetyczne dochody powoda, gdyby mógł świadczyć pracę na analogicznym stanowisku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 09 lutego 2016 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że za choroby zawodowe pracodawca może odpowiadać uzupełniająco. Na chwilę wniesienia pozwu powód nie uzyskał prawomocnej decyzji w zakresie renty pozostającej w związku z chorobą zawodową. Powodowi w decyzji z dnia 29 października 2015 r. odmówiono przyznania renty, z uwagi na fakt, że niezdolność do pracy nie pozostawała w związku z chorobą zawodową. Roszczenie powoda jest co najmniej przedwczesne. Praca na stanowisku stolarza nie ograniczała się wyłącznie do czynności szlifowania, w znacznym wymiarze powód wykonywał również inne czynności, jak transport obudów głośnikowych, zdejmowanie ich z palet, składanie na stole, szlifowanie mogło zajmować maksymalnie 420 minut na zmianę, powód pracował również na zmianach bez szlifowania. Ponadto, powód pracował u strony pozwanej stosunkowo krótko, bo 1,5 roku, z czego 2 miesiące to zwolnienia, ponad 1 miesiąc urlopu. Powód nie zgłaszał zastrzeżeń co do bezpieczeństwa pracy, nie zgłaszał skarg zdrowotnych, posiadał odzież ochronną, uczestniczył w szkoleniach. Stronie pozwanej nie można przypisać naruszenia obowiązków pracodawcy. Ponadto, powód nie wykazał przesłanek, z których wywodził wysokość renty.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód zatrudniony był u strony pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony od dnia 20 listopada 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r. oraz od dnia 01 marca 2014 r. do dnia 28 lutego 2017 r., w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku stolarz montażowy. W dniu 25 marca 2015 r. pracodawca oświadczył, że rozwiązuje z powodem umowę o pracę z zachowaniem dwutygodniowego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na dzień 11 kwietnia 2015 r. Powód świadczył pracę na rzecz strony pozwanej od dnia 20 listopada 2013 r. do dnia 11 kwietnia 2015 r.

Powód odbył szkolenie wstępne w dziedzinie bhp dla pracowników na stanowisku pracy stolarz montażowy w dniu 20 maja 2013 roku. Powód wyposażony był w odzież ochronną.

Praca na stanowisku stolarza polegała na wykonywaniu czynności związanych z ręcznym i mechanicznym szlifowaniem wąskich i szerokich płaszczyzn elementów i podzespołów. Do zadań powoda należało przygotowanie papieru ściernego (20 min), dopasowanie wysokości stołu roboczego (10 min), sprzątnięcie stanowiska (5 min), transport obudów kolumn głośnikowych, ich szlifowanie, zdejmowanie i obracanie kolumn na stole (420 min). Podczas pracy powód siedział lub stał, musiał wychylać się do stołu, na którym obrabiał element, wykonując monotypowe ruchy rąk i łokci, zginanie i prostowanie nadgarstków i łokci, szczególnie po stronie prawej. Praca wykonywana była bez podparcia łokci o podłoże, przy użyciu obu rąk.

Dowód:

- akta osobowe powoda – w załączeniu,
- karta ewidencyjna wyposażenia, k. 44,
- pismo z dnia 02 czerwca 2015 r., k. 45,
- karta oceny narażenia zawodowego, k. 46-50,
- sprawozdanie z pomiarów i badań czynników szkodliwych dla zdrowia w środowisku pracy, k. 51-86.

Powód, jako stolarz montażowy wykonywał również takie prace, jak zrywanie taśmy, wbijanie wpustek, przygotowanie powierzchni do lakierowania, prace jako czyściciel przy użyciu szlifierki oscylacyjnej oraz papieru ściernego o różnej grubości owiniętym na kostce. Praca wymagała precyzji, nie wskazane było użycie siły z uwagi na możliwość uszkodzenia czyszczonego elementu.

Rodzaj pracy zależał od asortymentu, prace szlifierskie mogły być wykonywane przez kilka dni, a następnie przez kilka dni mogły być wykonywane inne prace.

Prace polegające m.in. na zrywaniu taśmy, wbijaniu wypustek mogły być wykonywane sporadycznie, jest to praca dla kobiet i dla nowych niedoświadczonych pracowników. Prace były nakazane z góry, nie było możliwości wyboru innej pracy.

W trakcie zwolnienia nastąpiły bóle, połączone z brakiem siły w rękach. Powód zgłosił się do lekarza, który rozpoznał zapalenie nadkłykci łokciowych.

Dowód:

-zeznania świadka A. P., e-protokół z dnia 23 marca 2016 r.,

-zeznania świadka E. F., e-protokół z dnia 01 czerwca 2016 r.,

-zeznania świadka J. P., e-protokół z dnia 01 czerwca 2016 r.,

-zeznania powoda M. K., e-protokół z dnia 01 czerwca 2016 r.

W dniu 16 lipca 2015 r. (...) Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w W. rozpoznał u powoda chorobę zawodową – przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronnej. W uzasadnieniu wskazano, że bóle łokci pojawiły się w lipcu 2014 r., w dniu 19 grudnia 2014 r. lekarz reumatolog rozpoznał zapalenie nadkłykci przyśrodkowych, pacjent został skierowany na zabiegi fizjoterapeutyczne, miał wstrzyknięcia dostawowe do obu łokci leków sterydowych przez lekarza chirurga, który potwierdził zapalenie nadkłykci. Ponadto, wskazano, że powód pracował w 16 zakładach pracy, jednak tylko u strony pozwanej na stanowisku stolarza narażony był na wykonywanie pracy predysponującej do rozwoju przewlekłego zapalenia nadkłykcia.

Następnie w dniu 05 sierpnia 2015 r. Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w Ś. wydał decyzję nr (...), w której stwierdzono chorobę zawodową powoda M. K., stanowiącą przewlekłą chorobę układu ruchu wywołaną sposobem wykonywania pracy: przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronne, wymienione w poz. 19 pkt 5 wykazu chorób zawodowych.

Dowód:

-orzeczenie z dnia 16 lipca 2015 r., k. 15-17,

-decyzja z dnia 05 sierpnia 2015 r., k. 7-14.

W dniu 29 października 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wydał decyzję odmowną, w której po rozpatrzeniu wniosku powoda z dnia 20 sierpnia 2015 r. odmówił powodowi przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, uzasadniając swoją decyzję orzeczeniem lekarza orzecznika z dnia 09 października 2015 r., który orzekł częściową niezdolność do pracy, która nie pozostaje w związku z chorobą zawodową.

W dniu 26 listopada 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wydał decyzję odmowną, w której po rozpatrzeniu wniosku powoda z dnia 31 lipca 2015 r. odmówił powodowi przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, w uzasadnieniu decyzji wskazując, że powód nie posiadał wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego 5 lat w ciągu ostatniego dziesięciolecia.

W dniu 06 kwietnia 2016 r. lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. ustalił, że powód nie jest całkowicie niezdolny do pracy, w uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że stopień naruszenia sprawności organizmu w

przebiegu istniejących schorzeń w znacznym stopniu ogranicza zdolność do pracy, ale nie powoduje utraty zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy.

Dowód:

- decyzja z dnia 29 października 2015 r., k. 5,
- decyzja z dnia 26 listopada 2015 r., k. 6,
- orzeczenie z dnia 06 kwietnia 2016 r., k. 128-129.

U powoda stwierdzono wystąpienie dolegliwości stawów łokciowych określone jako przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronne. Schorzenie jest wywołane uszkodzeniem przyczepów mięśni najczęściej narażeniem na mikrourazy w wyniku zespołu przeciążeniowego spowodowanego długotrwałym powtarzającym się zginaniem kończyn w stawie nadgarstkowym przeciwko oporowi.

Nie wiadomo dokładnie ile wynosił czas pracy poświęcony przez powoda na szlifowanie elementów drewnianych, co miało przyczynić się do powstania schorzenia. Wykonywanie ruchów owalnych podczas szlifowania, wymaga usztywnienia stawu nadgarstkowego – nie są wykonywane ruchy zginania w stawie nadgarstkowym przeciwko oporowi. Osoba wykonująca szlifowanie wykonuje głównie ruchy w stawie łokciowym i barkowym, przy usztywnionym stawie nadgarstkowym, w którym ruchy są niewielkie i bez znacznego napinania mięśni zginaczy ręki. Brak więc podstaw do stwierdzenia, że u powoda powstało schorzenie wywołane warunkami pracy.

Charakter wykonywanych czynności – szlifowania powierzchni, nie wymaga angażowania zginaczy przedramienia w stopniu powodującym ich przeciążenie. U powoda nie stwierdzono inwalidztwa powodującego niezdolność do pracy, należy jedynie unikać zajęć angażujących przewlekłe wykonywanie monotypowych ruchów zginaczy nadgarstków obu rąk. Powód może wykonywać prace na stanowiskach nie narażanych na długotrwałe wykonywanie monotypowych czynności kończyn górnych, np. pracy na taśmie montażowej.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego z dnia 30 czerwca 2017 r., k. 189-191,
- opinia uzupełniająca biegłego sądowego z dnia 05 października 2017 r., k. 211-212.

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo było bezzasadne.

W niniejszej sprawie powód M. K. dochodził od strony pozwanej będącej jego byłym pracodawcą zasądzenia renty z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 1500,00 zł miesięcznie, płatnej co miesiąc do 10 dnia każdego miesiąca, w związku ze stwierdzeniem u powoda choroby zawodowej, powstałej wskutek pracy w zakładzie strony pozwanej na stanowisku stolarza. W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną było, że u powoda stwierdzono przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronnej. Kwestią sporną w sprawie pozostawało ustalenie, czy choroba powoda kwalifikuje się do uznania jej za chorobę zawodową powstałą wskutek pracy wykonywanej w zakładzie strony pozwanej, jak również ustalenie czy strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki choroby zawodowej oraz czy powinna zostać zobowiązana do zapłaty renty uzupełniającej w żądanej przez powoda kwocie.

Zgodnie z treścią art. 444 § 2 kc w zw. z art. 300 kp pracownik, który utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może

żądać od pracodawcy (jako osoby zobowiązanej do naprawienia szkody) odpowiedniej renty mającej wyrównać szkodę wynikającą ze zmniejszenia dochodów.

Dla wykazania zasadności swego roszczenia, powód powinien w pierwszej kolejności wykazać, zaistnienie po jego stronie szkody w postaci choroby zawodowej, ponadto konieczne jest wykazanie, że szkoda ta pozostaje w związku przyczynowym z ruchem przedsiębiorstwa, tj. czy choroba zawodowa powstała wskutek wykonywania pracy u strony pozwanej, a nadto czy nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 435 § 1 kc wyłączające odpowiedzialność strony pozwanej. W dalszej kolejności powód powinien udowodnić, że roszczenie o zasądzenie renty uzasadnione jest utratą w związku z doznaniem tej szkody całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo że zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość.

Bezspornym jest zaistnienie u powoda szkody w postaci stwierdzonej choroby zawodowej, co zostało ustalone na podstawie przedstawionych przez powoda dokumentów w postaci orzeczenia lekarskiego z dnia 16 lipca 2015 r. wydanego przez lekarzy z (...) Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w W. oraz decyzji nr (...) z dnia 05 sierpnia 2015 r. wydanej przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w Ś.. U powoda stwierdzono chorobę zawodową, stanowiącą przewlekłą chorobę układu ruchu wywołaną sposobem wykonywania pracy: przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronne, wymienione w poz. 19 pkt 5 wykazu chorób zawodowych.

Podkreślić jednak należy, że samo stwierdzenie, że określone zdarzenie było chorobą zawodową, nie daje gwarancji, że poszkodowanemu uprawnionemu do jednorazowego odszkodowania, albo renty na podstawie przepisów z zakresu ubezpieczenia społecznego zostaną przyznane świadczenia na podstawie przepisów prawa cywilnego. Do tego konieczne jest bowiem spełnienie przesłanek cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie I PK 295/07 (publik. OSNP 2009/21-22/281, Legalis nr 174639) wskazał, że decyzja Państwowego Inspektora Sanitarnego stwierdzająca chorobę zawodową pracownika nie jest wiążąca w postępowaniu sądowym dotyczącym cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy za skutki tej choroby. Orzeczenie inspektora sanitarnego jest jednym z dowodów w sprawie i podlega ocenie na takich samych zasadach jak inne dowody. Stwierdzenie choroby zawodowej w decyzji Państwowego Inspektora Sanitarnego nie jest zatem równoznaczne z prawem do renty z tego tytułu, konieczne jest wykazanie istnienia przesłanek cywilnoprawnej odpowiedzialności odszkodowawczej pracodawcy.

W celu oceny istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a ruchem przedsiębiorstwa strony pozwanej niezbędne były wiadomości specjalne, stąd dopuszczono dowód z opinii biegłego.

W toku postępowania sporządzono dwie opinie sporządzone przez biegłych z zakresu ortopedii i traumatologa - biegłego A. M. oraz biegłego R. B.. Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłego R. B..

Wskazać należy, że w pierwszej kolejności opinię sporządził biegły A. M., na skutek zarzutów strony pozwanej biegły sporządził opinię uzupełniającą. Ponieważ nie rozwiała ona wszystkich wątpliwości, zaś biegły wskazał że zrezygnował z funkcji biegłego oraz powołał się na zły stan zdrowia - opinię sporządził kolejny biegły – R. B.. Sąd oparł się na tej opinii, gdyż jest ona logiczna, spójna i nie budząca wątpliwości Sądu; biegły sporządził ją po przebadaniu powoda i zapoznaniu się z dokumentacją medyczną dołączoną do akt sprawy. Na wniosek powoda biegły sporządził opinię uzupełniającą i odniósł się do zarzutów powoda.

Wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 286 k.p.c. Sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych (i na wniosek powoda taka opinia uzupełniająca została przez biegłego wydana), zaś o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych strony nie wносиły. Biegli wydają opinie, zaś Sąd dokonuje oceny tych opinii i opiera się na jednej z nich, lub żąda dodatkowych wyjaśnień. Wyjaśnienia biegłego R. B. nie budziły wątpliwości Sądu.

Zgodnie z art. 233 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego. Wskazać należy, że biegły R. B. w sposób szczegółowy i wyczerpujący odpowiedział na pytania powoda.

Tym samym dla ustalenia związku przyczynowego pomiędzy stanem zdrowia powoda a ruchem przedsiębiorstwa strony pozwanej należało oprzeć się na opinii biegłego R. B., który okoliczności te przedstawił w sposób czytelny, jasny i niebudzący wątpliwości Sądu.

Z ustaleń faktycznych opartych o opinię biegłego R. B. wynika wprost, że schorzenia występujące u powoda - przewlekłe zapalenie nadkłykcia przyśrodkowego kości ramiennej obustronne, nie powstały w związku z warunkami pracy panującymi w zakładzie pracy strony pozwanej. Biegły podkreślił, że nie wiadomo dokładnie ile wynosił czas pracy poświęcony przez powoda na szlifowanie elementów drewnianych, co miało przyczynić się do powstania schorzenia. Wykonywanie ruchów owalnych podczas szlifowania, wymaga usztywnienia stawu nadgarstkowego – nie są wykonywane ruchy zginania w stawie nadgarstkowym przeciwko oporowi. Osoba wykonująca szlifowanie wykonuje głównie ruchy w stawie łokciowym i barkowym, przy usztywnionym stawie nadgarstkowym, w którym ruchy są niewielkie i bez znacznego napinania mięśni zginaczy ręki. Natomiast schorzenie stwierdzone u powoda charakteryzuje się tym, że jest wywoływane uszkodzeniem przyczepów mięśni najczęściej narażeniem na mikrourazy w wyniku zespołu przeciążeniowego spowodowanego długotrwałym powtarzającym się zginaniem kończyn w stawie nadgarstkowym przeciwko oporowi. Brak więc było podstaw do stwierdzenia, że u powoda powstało schorzenie wywołane warunkami pracy.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzić należało, że powód nie wykazał przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej strony pozwanej, jaką jest związek przyczynowy pomiędzy ruchem przedsiębiorstwa a powstaniem szkody w postaci schorzenia powoda. Strona pozwana nie może więc ponosić odpowiedzialności za powstałą skutki tego schorzenia, zatem roszczenie powoda o zasądzenie renty w kwocie 1500,00 zł miesięcznie było niezasadne i zasługiwało na oddalenie.

Ponadto, wskazać należy również, że powód nie wykazał w toku postępowania, zgodnie z art. 444 § 2 kc, aby utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej, albo aby zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość. Biegły wskazał, że u powoda nie stwierdzono inwalidztwa powodującego niezdolność do pracy, należy jedynie unikać zajęć angażujących przewlekłe wykonywanie monotypowych ruchów zginaczy nadgarstków obu rąk. Powód może wykonywać prace na stanowiskach nie narażanych na długotrwałe wykonywanie monotypowych czynności kończyn górnych, np. pracy na taśmie montażowej. Również z przedłożonych dokumentów nie wynika, aby powód był całkowicie niezdolny do podjęcia działalności zawodowej, tj. z orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 06 kwietnia 2016 r. wynika, że powód nie utracił całkowitej zdolności do pracy, stopień naruszenia czynności jego organizmu w znacznym stopniu ogranicza zdolność do pracy, jednak nie powoduje utraty zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast z decyzji ZUS z dnia 29 października 2015 r. wynika, że powód jest częściowo niezdolny do pracy, jednakże niezdolność ta nie ma związku z chorobą zawodową i nie uzasadnia przyznania renty od organu rentowego.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że brak jest automatycznego powiązania utraty częściowej zdolności do pracy z zasądzeniem renty, powód w żaden sposób nie wykazał wysokości żądanej renty. W przypadku częściowej utraty zdolności do pracy zarobkowej wysokość renty powinna odpowiadać różnicy między zarobkami osiąganymi przez powoda w dotychczasowym zawodzie a zarobkami, jakie mógłby uzyskać, podejmując pracę, na jaką pozwala mu aktualny stan zdrowia. Powód nie wykazał jakie dochody osiągał dotychczas, jak również nie wykazał zarobków możliwych do osiągnięcia na stanowisku pracy, na jakim mógłby pracować obecnie.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się zasądzenia od pracodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy w kwocie 1500,00 zł miesięcznie. Wobec twierdzeń strony pozwanej o przedwczesności powództwa wyjaśnić należy, że Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 29 lipca 1998 r. w sprawie II UKN 155/98 wskazał, że „cywilnoprawna odpowiedzialność pracodawcy za skutki wypadku przy pracy ma charakter uzupełniającej. Pracownik nie może

dochodzić odszkodowania i renty na podstawie art. 444 KC przed rozpoznaniem jego roszczeń o świadczenia przysługujące na podstawie przepisów ustawy z dnia 12 czerwca 1975 o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.) „Roszczenia o świadczenia uzupełniające, wywodzone z art. 444 KC w zw. z art. 415 KC, mogą być dochodzone przez pracownika tylko wówczas, gdy limitowane świadczenia przyznane mu na podstawie przepisów ustawy wypadkowej nie pokrywają całości kosztów wynikłych z uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia.” (por. wyrok SN z dnia 29.07.1998 r., II UKN 155/98, Legalis 43924). Sytuacje te należy potraktować analogicznie do obowiązującego stanu prawnego, nie istnieje bowiem przepis, zawierający ograniczenia w możliwości dochodzenia od pracodawcy roszczeń odszkodowawczych w przypadku, gdy szkoda nie została w całości pokryta przez organ rentowy. W niniejszej sprawie organ rentowy odmówił powodowi przyznania renty.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd w punkcie I wyroku oddalił powództwo.

Orzeczenie o nieobciążaniu powoda kosztami procesu oparto na przepisie art. 102 k.p.c., biorąc pod uwagę trudną sytuację materialną powoda, która była podstawą ustanowienia pełnomocnika z urzędu.

Pełnomocnik reprezentujący powoda z urzędu wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r. poz. 461), na podstawie § 2 ust. 3 w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, opłatę sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach.

Art. 97 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wskazuje, że w toku postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy o roszczenia pracownika wydatki obciążające pracownika ponosi tymczasowo Skarb Państwa. W niniejszej sprawie z uwagi na fakt, że powód jest osobą ustawowo zwolnioną od ponoszenia kosztów postępowania, zaś sprawa została zakończona wyrokiem oddalającym powództwo, brak jest podstaw do obciążenia kosztami wynagrodzenia pełnomocnika działającego z urzędu strony przegrywającej (zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 98 kpc). Tym samym koszty wynagrodzenia pełnomocnika ponosi Skarb Państwa.

W związku z powyższym na podstawie powołanych przepisów przyznano od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu w (...) na rzecz adwokata Ł. Z. kwotę (...) tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu.